

ма думата много рѣдко въ пленума на събра- нието. Тукъ срещу „ученитѣ“ излизатъ като оратори П. Р. Славейковъ, Драганъ Цанковъ, Марко Балабановъ, д-ръ Странски, д-ръ Помяновъ, д-ръ Молловъ. А най-важното е, че Драганъ Цанковъ още въ началото никакъ не благоговѣе предъ Петка Каравеловъ, наопаки, интригува срещу него, злопоставя го предъ князь Батемберга, а по едно време даже издига Ст. Стамболова срещу него за кандидатъ — председателъ на камарата.

А все пакъ въ края на крайщата Драганъ Цанковъ бива засѣнченъ: — за държавникъ и водителъ на либералитѣ се затвърдява Петко Каравеловъ. Тоя успѣхъ се дължи преди всичко на внушителната надъханостъ, съ която посленниятъ се явява въ Учредителното Народно Събрание не като „вице-губернаторъ“ отъ Видинъ, нито като председателъ на губерньския съветъ въ Търново (за какъвто е премѣстенъ тукъ при откриването на Учредителното Народно събрание), а *като голѣмъ познавачъ на народнитѣ нужди и желания въобще.*

Нѣма съмнение, надъханостъта е само двигателъ (динамика) на духовната мощъ. Сжщественни сж наличнитѣ съзнателни и подсъзнателни творчески сили, съ каквито Каравеловъ действително разполага въ такава степенъ, че нѣма тогава равенъ на себе си. Ето какво разказва д-ръ Молловъ за възхода на Петко Каравеловъ въ Учредителното Народно Събрание: